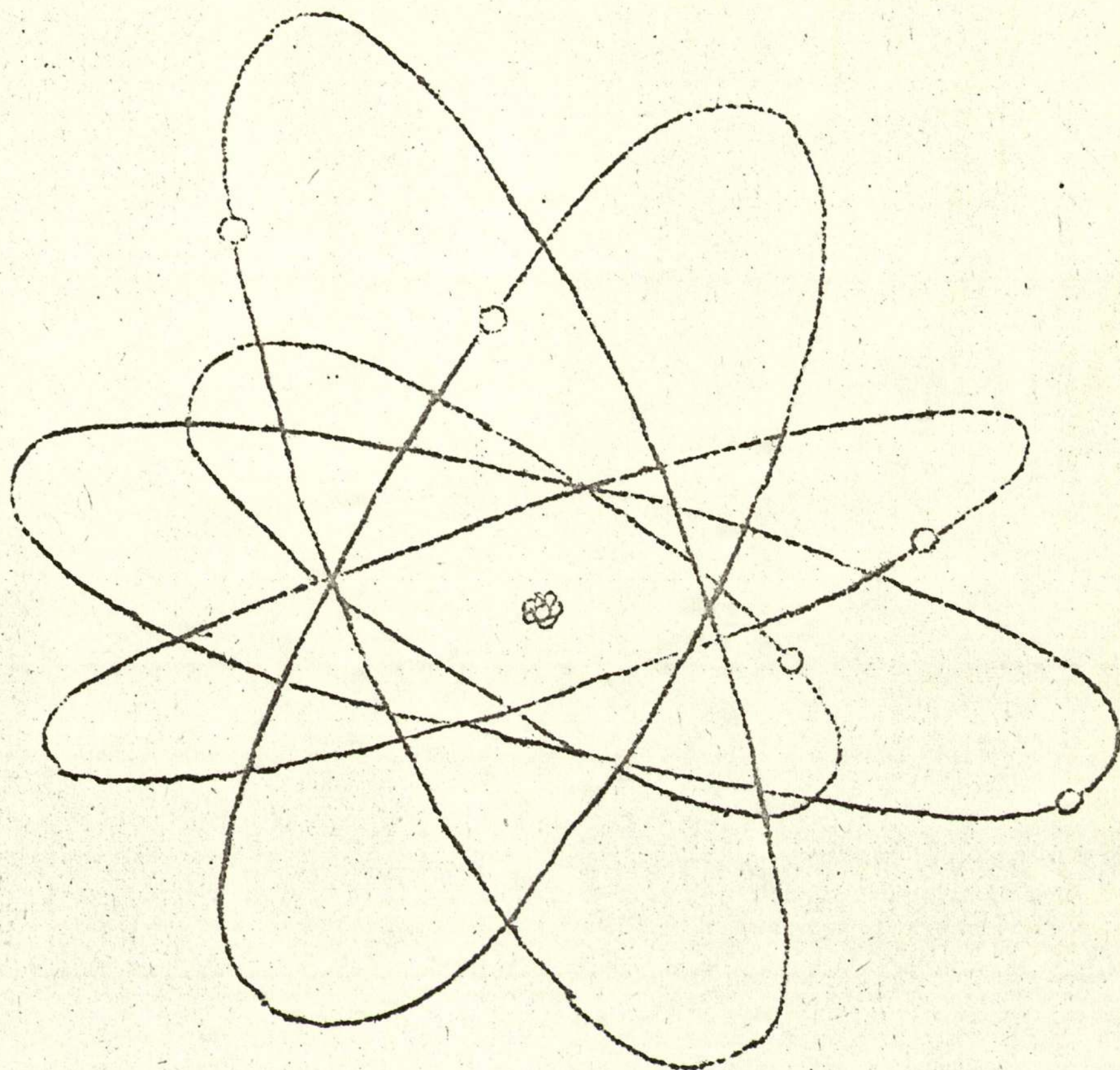

ELEKTRON

LIST STUDENATA ELEKTROTEHNIKE
IZLAZI JEDNOM MESEČNO

BROJ
18

APRIL 1964
BEOGRAD

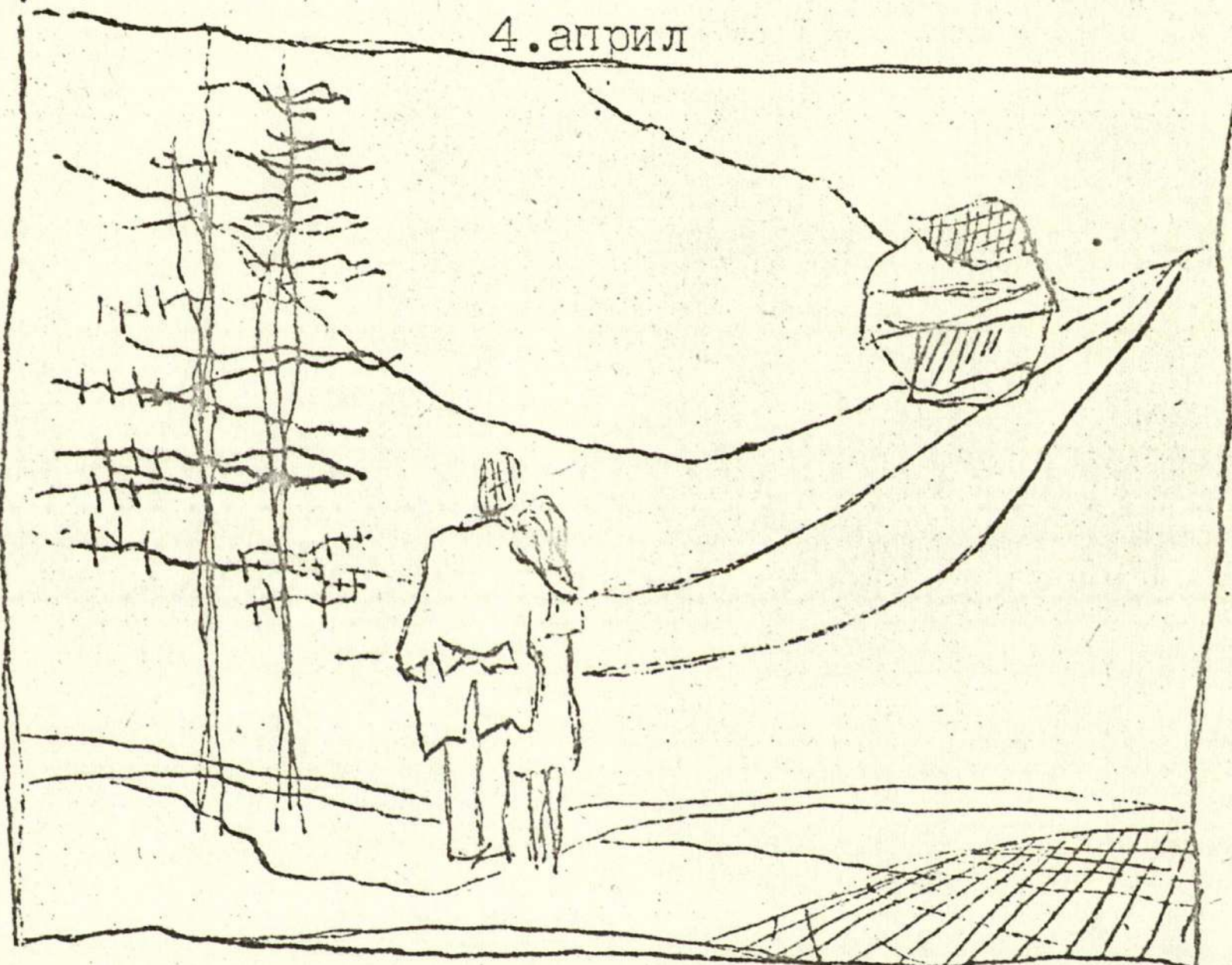
GODINA
IV

АПРИЛ ЈЕ,
ГРАНЕ ПУЦАЈУ ЗЕЛЕНИЛОМ,
ПРИРОДА СЕ БУДИ,

а ви

ДРАГА КОЛЕГИНИЦЕ, ДРАГИ КОЛЕГА

Будите весели чили и ведри. Уткајте радост у светлост ову,
загрлите своју љубав, рукујте се са другом за нове и нове успехе,
јер април,

је наш студентски празник. Празник који је сећање на наше рево-
луционарне другове из 1936. године, али истовремено прилика да
преиспитамо своје успехе или неуспехе,

Зато се придружујемо аплаузу најбољим студентима, песни-
цима, говорницима, најбољим радозима и остварењима. Има ће ове
године аплаудирати не само Београдски универзитет већ сви југо-
словенски универзитети. Празник постаје општојугословенски праз-
ник студената.

Драга колегинице, драги колега,

Не дозволи да те неко потсећа, да те неко позива на твој
сопствени празник. Од смотре радних бригада 1. априла, до урнебе-
са 12. априла, дванаест веселих цветова, дванаест наших радовава.

РЕДАКЦИЈА "ЕЛЕКТРОНА" ЧЕСТИТА СВИМ СТУДЕНТИМА
4. АПРИЛ, ДАН СТУДЕНАТА.

Половином марта је одржано саветовање Факултетских одбора СС посвећено школским проблемима на Универзитету. Разматрана су многа битна питања: проблеми степене наставе, самоуправљање на факултетима, режим студија. Саветовање је имало да буде увод у широке дискусије на факултетима по овим и осталим проблемима наставе, испита и научног рада.

За ових неколико година постојања, степена настава је само до извесне мере оправдала то своје постојање. Уведена је административно и многи одлучујући моменти нису приликом њеног увођења довољно разјашњени. Незнатан је број студената који су после завршеног првог степена студија отишли у привреду, јер она ничим не показује да су јој стручњаци оваквог ранга потребни. Тачније, речено, привреда изгледа нема поверења у "стручњака за две године". Степена настава је сама по себи корак даље ка усавршавању система школе уопште код нас, али је зато потребно уложити много већи напор да би она пружила оне резултате који су се од ње очекивали. Неопходно је студиозније сачинити наставне програме прва два степена прилагођавајући их захтевима будућих радних места у привреди, али и могућностима просечних студената као и капацитетима наставе. Потребно је прецизније одредити однос Виших стручних школа према првом степену на одговарајућем факултету. У овом послу морају да се ангажују сви заинтересовани: представници привреде, колективи наставника и студенти.

У реферату и дискусији о режиму студија констатовано је да садашњи режим ("година за годину") условљава брже полагање испита али и да има више крупних мана које се могу исправити. Изражена је бојазан да је квалитет стручњака жртвован квантитету. Наведена је чињеница да прву годину студија на Универзитету даје на време свега око 30% студената. Строг режим студија може да услови "брже" студирање, али ако се он схвати круто и формално може и да штети. Он не треба да представља догму, ма да је његово постојање оправдано и нужно. Ово значи да га треба примењивати тако, да се постигне максималан резултат у сваком конкретном случају. Он присиљава студенте да дају испите на време, али захтева и много више ангажовање наставника. Строжији режим студија није потпун ако се од студента захтева да више учи а истовремено му се не пруже и бољи услови за студије. Потребно је далеко више радити на издавању

уџбеника којих никада нема довољно. Наставни планови и програми још нису сређени; приликом увођења степене наставе на појединим факултетима предмети су просто механички премештани са године на годину. Слушање једне материје више пута у истом обиму може да користи, али је луксуз ако је остало градиво обимно. Питање је исто тако, студира ли се са осам испита у једном року. Студирање зависи и од система стипендирања односно кредитирања, од ГСП-а, од студентских домова, од мензи. Закључак је један: студенти су дужни да уложе више напора у студирање, али се и од њих и од наставника тражи да уложе више напора у обезбеђење нужних услова за студирање који се могу и морају обезбедити.

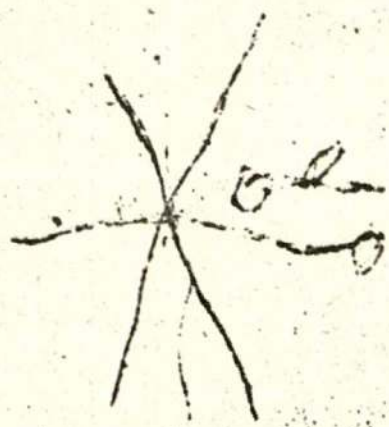
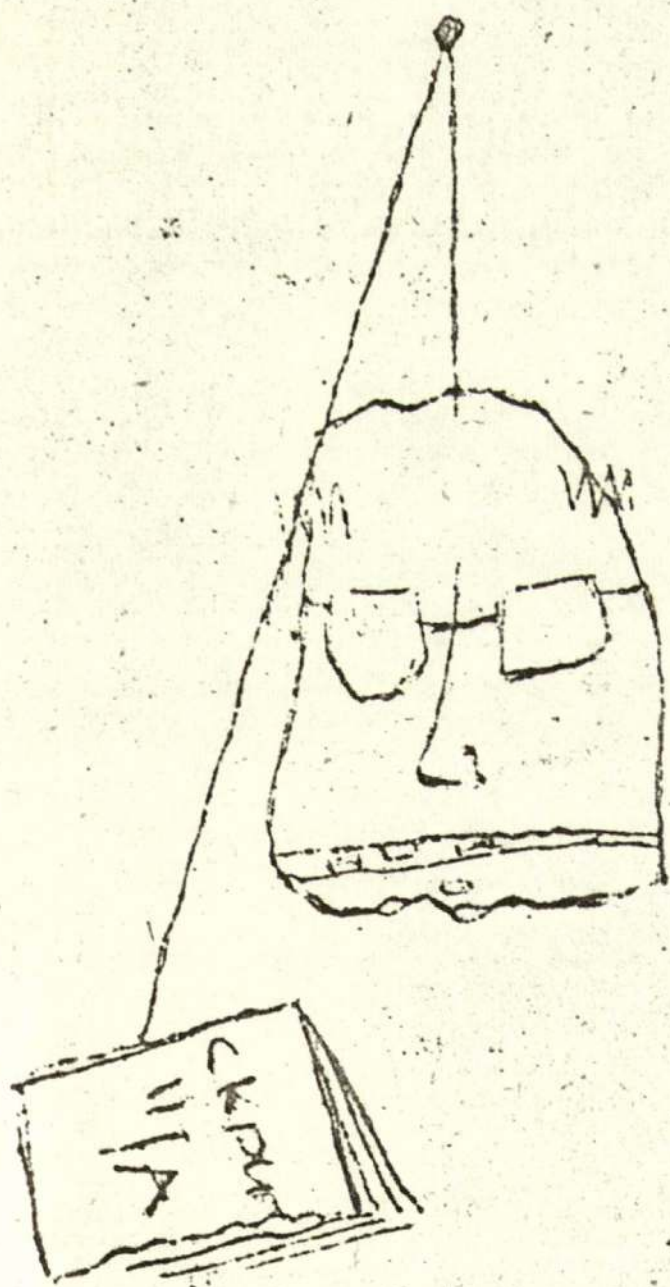
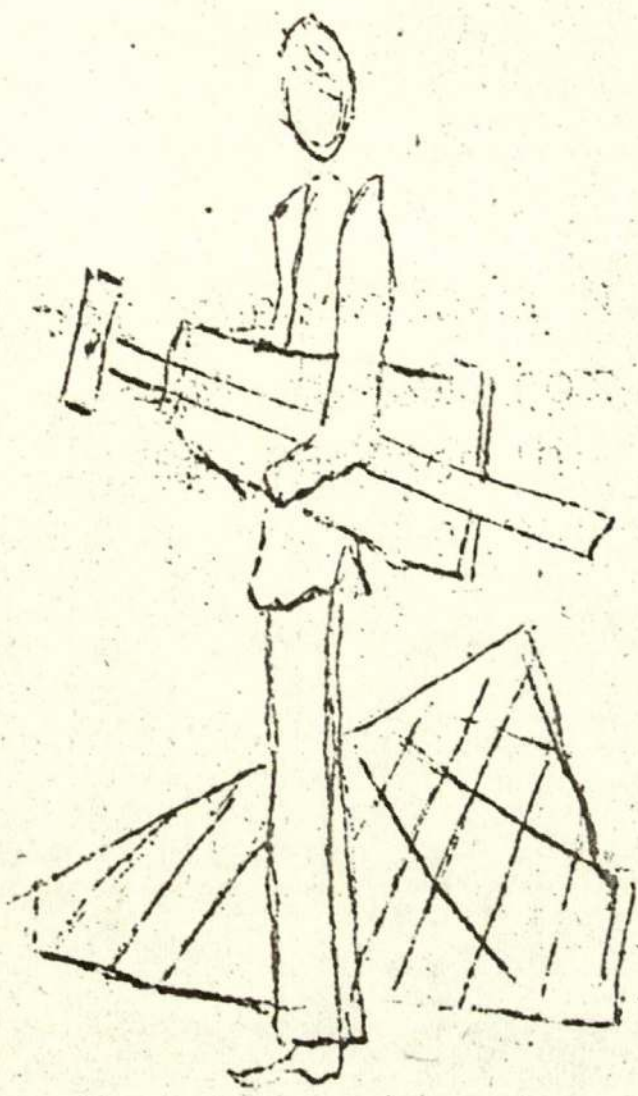
Самоуправљање на факултетима није се још увек афирмисало потпуно иако је дало многе, очекиване резултате. Савети факултета се махом баве административним послом потврђивања одлука Управе. Они се формирају али не доносе своје програме рада и веома се ретко баве студиознијом анализом елементарних проблема наставе и шире, животом једне научне институције. Представници привреде у Савету су најчешће привредни руководиоци са морем других задужења, па им је и немогуће да се активније укључе у рад Савета. Они би требало да представљају ону непосредну спону факултета са привредом, али због овог и других разлога они то нису.

Већа година имају изванредне услове да решавају све конкретне проблеме у вези са наставом. Она се, међутим, најчешће бави изгласавањима испитних календара и још неким административним пословима. Има примера да се Већа залагањем и наставника и студената афирмишу постизањем веома крупних успеха у побољшању наставе и испитних резултата, али су они ретки. Веће године не може да ради добро ако студенти долазе на његове састанке са идејом да се за нешто "изборе" и ако наставници сматрају да су Већа место где студенти долазе да би "пробили Статут", или ако уопште не долже. Овде је нужно међусобно поверење и заједничка жеља да се постигну што бољи резултати. Само тако Веће може утицати на неког од наставника да напише потребан уџбеник. Тада би оно, поред тога што констатује, могло и да стварно исправи извесне ствари. И студенти би тада били обавезнији да више уче.

Самоуправљање је добра ствар, али га је лакше било замислити, него остварити. Оно омогућује постизање крупних успеха, али захтева много напора и добре воље.

Саветовање је завршено договором о радној акцији.

В. Спасић

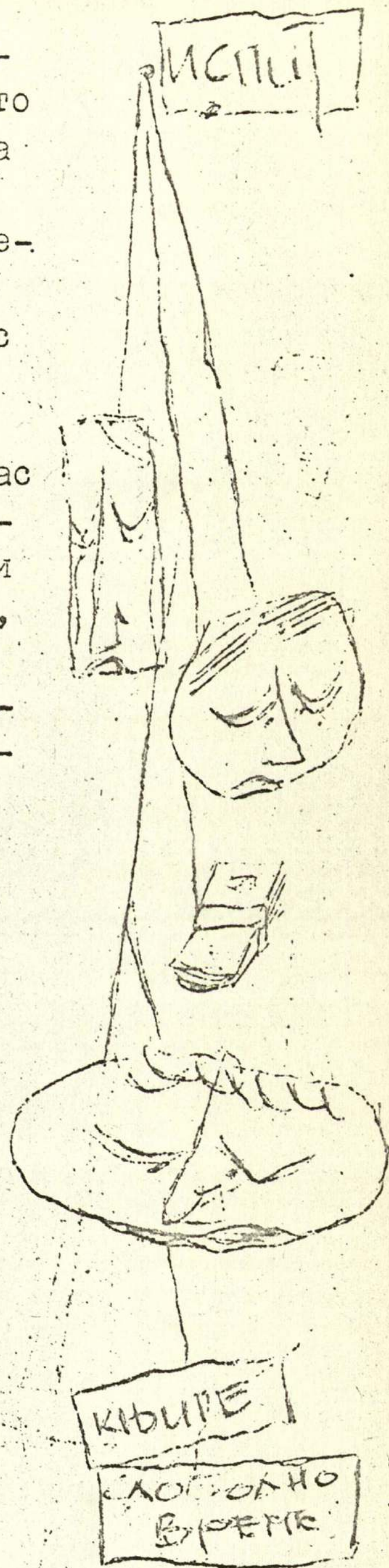
... Живот на факултету друкчији је од оног о коме маштају гимназијалци. Систематски и студизни рад, библиотеке са много стручних књига и уџбеника, добро опремљене лабораторије, сарадња и помоћ професора - све је то из многих разлога само наш сан.

Када бруцош закорачи у прву салу, обаспе га лавина нових појмова, компликованих тумачења појава и законитости и препуштен сам себи, готово читаву ту школску годину - од октобра до јула - он лута као кроз густу превелику шуму без компаса, без оријентације. Жељан знања, гоњен оним вечитим људским хтењем да се иде даље, напред, он прихвата борбу, он граби кроз шуму, излази на већ утабане стазе и понекад несвесно враћа се са њих. И тамо и овде живот му постаје тражење и постаје воља да истраје, да стигне каквом циљу.

Тako лутајући сусретне га јуни са испитима. И понеки тада од шуме не види дрвеће. Други се лакше пробијају. Знањем? - Можда. Преписивањем? - Има и таквих. Радом којим су испуњавали бесне ноћи? - Дошва се. Једни увек прођу, а једни остану. Они први стичу право уписа на другу годину студија, ови други (као и увек после неуспеха) носе у себи интимно, подсвесно разочарење, малодушност, сумњу у себе. Можда питање: "Да ли су други бољи? У чему је вештина положити испит?" Или решеност да се не поклекне, да се постигне оно што је изгубљено, да се иде упоредо са онима што ће уписати нови семестар. После тога долази пролазак на други факултет (који нам више одговара или нам уопште не одговара) и пролазак у привреду. (Јер човек мора однегд да живи.)

На другој години (па и касније све до дипломирања) ствари се суштински не мењају много. Амфитетри су препуни или полупразни, професори држе монотono предавања, на вежбе не долазимо

спромни, учимо из бележака (јер понеки профе-
сори радије диктирају своја предавања него што
издају скрипта или уџбенике) и то углавном за
испите. Учење ради знања, то је друга ствар.
Сад је важно да стекнемо право уписа на следе-
ћу годину студија, а студираћемо кад одемо у
производњу. Сад ионако немамо времена јер нас
факултет са бројем недељних часова и другим
обавезама готово сасвим апсорбује. Он тражи
целокупну личност. Присутан је у сваком од нас
до те мереда понекад не умемо да поразговара-
мо, а да не споменемо фактор појачања, мрежни
трансформатор или осцилаторна кола. Уметност,
лепа књижевност, излети и спорт су нам још
добрим делом страни и недоступни. На друштве-
ни рад и идејно образовање још многи међу на-
ма одмахују руком. За понеке то је још увек
нешто недефинисано; за друге то је "губљење
времена и млађење празне сламе", - тек неко-
лицина истински и активно суделује у њему.
Такви смо ми и наше живљење на факултету.
Није нам баш ни лоше. Леп је овај студент-
ски живот. Само, ствари би се неке могле и
изменити. Ретко нам за то понастану снаге
(млади смо још; уосталом) али дошава се и то
да нам се и овако, каже кад тражимо неку про-
мену: "Е, другови, не може то тако. Постоји
ту Статут факултета, тамо стоји..." Тако
нам се догађа да нас спутава наше сопство-
но дело - Статут кога смо створили, изгла-
сали и усвојили. Па, добро, можда смо не-
где и погршили - то треба исправити. Ста-
тут треба прилагодити нама и нашим услови-
ма, да нам буде још боље, да будемо још бољи.

With 5

Зорица
Обрадовић

ЗАШТО СЕ СТИДЈТИ?

Постоји на нашем факултету извештан број студената који се баве литерарним писањем. Њихов број и то што се више индивидуално баве том пасијом - није толико битно, јер је то условљено самом природом тог посла; интересантније је говорити о једном другом аспекту те ствари. Повод је овај: редакција "Електрона" прима све чешће радове тих младих књижевника-аматера и скоро сви су непотписани или само потписани иницијалима.

Питање је логично: зашто се боје или чега се стиде те младе литерате када се не усуђују да ставе своје име испод продукта своје воље и маште? Покушајмо да анализирамо те ствари. Да ли је у питању стид од средине, бојазност да не буду извргнути подсмеху својих колега "који немају везе са поезијом"? Ако је то разлог онда бих хтео да поставим једно питање тим колегама (по пасији): ми, који пишемо, увек тврдимо да је поезија, или боље књижевност, наша интимна потреба, део нашег постојања; зашто онда немамо храбрости и воље да се боримо за афирмацију и тог дела наше личности, односно тог дела нашег рада као што чинимо са радом на стручном пољу, зашто се бојимо признати своју постску људскост и пред другима? Зашто да се један студент електротехнике, чија је пасија књижевност у друштву својих колега чија је пасија неки спорт, фотоамерство или радиоамерство, мора да стиди? Зашто тиме соби интимно признати мишљење циника да је поезија нешто испод технике, чиме је смешно и невредно бавити се?

Када је у питању део нашег рада, који нам је тако близак и драг, када је у питању дужност која представља део смисла нашег живота и по-

стојања...које комплетира нашу личност, збошто да не будемо смоли и свим, ко то жели, без стида погледамо у очи и потврдимо: да је се бавим књижевности - пишем песмо или прозу.

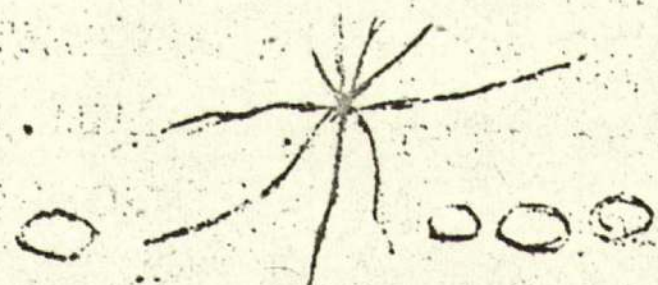
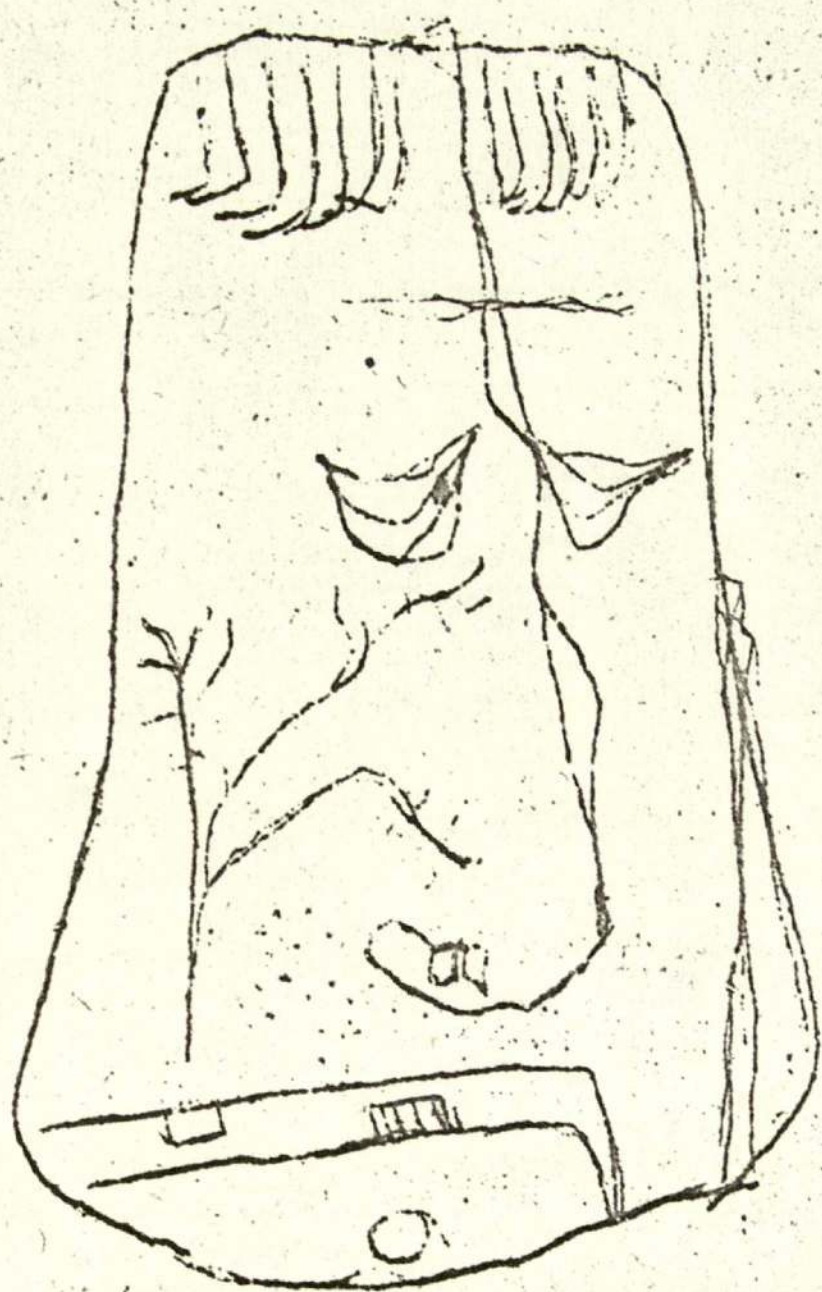
Друга претпоставка би била: можда су ти млади људи бојаљиви за квалитет својих радова, па их тако непотписано дају публици да би из прикрајка могли оценити реакцију те најшире критике. Ако је... ово у питању морају се нагласити две ствари.

Прво: сваки онј који се бави писањем мора да прође кроз временску школу која ће, уз помоћ талента и рада, изкристалисати његову књижевну личност (стил, метод третирања тематике итд...).

Према томе нереално је очекивати да се од почетка бављења писањем дају радови цеоног или уједињеног квалитета.

Друго: поезија или књижевност уопште нераскидиво су повезани са истином, у било ком њеном облику; писати значи осећати потребу да се другима неизоставно саопшти нека општа или своја интимна резонско-аналитичка или емоционална истина.

Немати храбрости за осведочење свог дела именом значи не веровати да то дело поручује читаоцима неку истину, сумњати у истинитост његовог садржаја.

Будимир
Бокановић

Да ти кажем да си смрт -
увредио би се

Да ти кажем да тебе највише волим -
насмејао би се

Да захтевам кајање и верност -
нестало би те.

Зорица
Обрадовић

Један активиста, који је дипломирао па постао директор, признао је да је био директивиста. Он се, у свом пред-директорском животу, директивом* служио само зато, што је она скраћивала састанке па је могао чешће да их организује.

Предузеће, где је овај директор директивиста, овај... директивиста директор, има светлу будућност. Радници производе завртње певајући масовне песме, а инжињери прецртавају иностране планове кликћући громке поздраве свом директору. Директор је искусан човек; његови бирачи су некад били део хиљада раздрагане студентарије у паради, а бригада му је увек пребацивала норму са 690%.

Он је био свестан. (кажу да још изгледа савестан), јер је увек био први дискутант. Много се трудио да буде и задњи зато што је био најпаметнији (што му само неодговорни нису признавали). Сад више не мора да се труди да буде задњи, јер је постао први и једини дискутант.

Он није примећивао безвредне душе које су говориле да немају времена за бацање, сецкање и друге друштвене активности. Тако се научио непримећивању и то му много помаже у садашњем редовном и хонорарном животу.

Али, дошло је време интеграције и његово предузеће се фузионисало са другим, већим. Главни директор постао је онај други. Директор више није могао да буде директивиста па је свеноо и умро.

Сви су се изненадили зато што нису знали да је био каријериста.

Слава му и хвала, том добром директору.

Бранислав
Спасић

.

*Директива: регенерисани рудимент; узрок, разлог, оправдање. Примери:

директива да се организује бригадирско вече и да се оно плакатира на три места, директива да се приреди вече самокритике, директива да се прослави Дан жона, директива да се одрже састанци, директива да се изведу закључци...

(прим. уредника)

ПРОЛЕЋЕ. Небо плаво. Сунце сија. Лавина фотона купа планету.

Рекох: "Драга, хајдемо напоље да у серији квантних скокова проветримо наше зимске орбите!" (Пристаде, што се иначе ретко дешава.)

Начинисмо дозвољен прелаз преко улице. Пенетрирасмо зелено жути амбијент парка и заузесмо једну пространу потенцијалну јаму.

Шапутао сам: "Драга, интеракција између нас је кулонског типа."

Она је одцврктала: "Да, да, само немој од силног учења да трансмутујеш пол, јер ће следити еластично кулонско расејање."

Да бих спречио поменућу реакцију, прогутах кнедлу, убацих четвртину мола ваздуха у плућа и емитовах повелику количину Х-зрака (Признаћете да ова фузија кнедле и ваздуха није довољна за емисију рецимо γ -кванта.)

У циљу отклоњенја њеног сумничења, чврсто је стегнух и доведох до става густине језгра. Морам признати да сам и ја заузео положај велике екситације. Јонизацију сам спречио. Јер ипак, парк је парк, а не место за репродукцију.

На крају је опет све било лепо. Маскирали смо нашу јаму Аморовим стрелама, скупљеним из ближе околине и крснули.

Сунце је још сијало.

Она је била срећна. Ја сам био пресрећан.

Она је задовољно прецесовала својом позадином. Ја сам плаветнило њених очију тражио у сунчевом спектру.

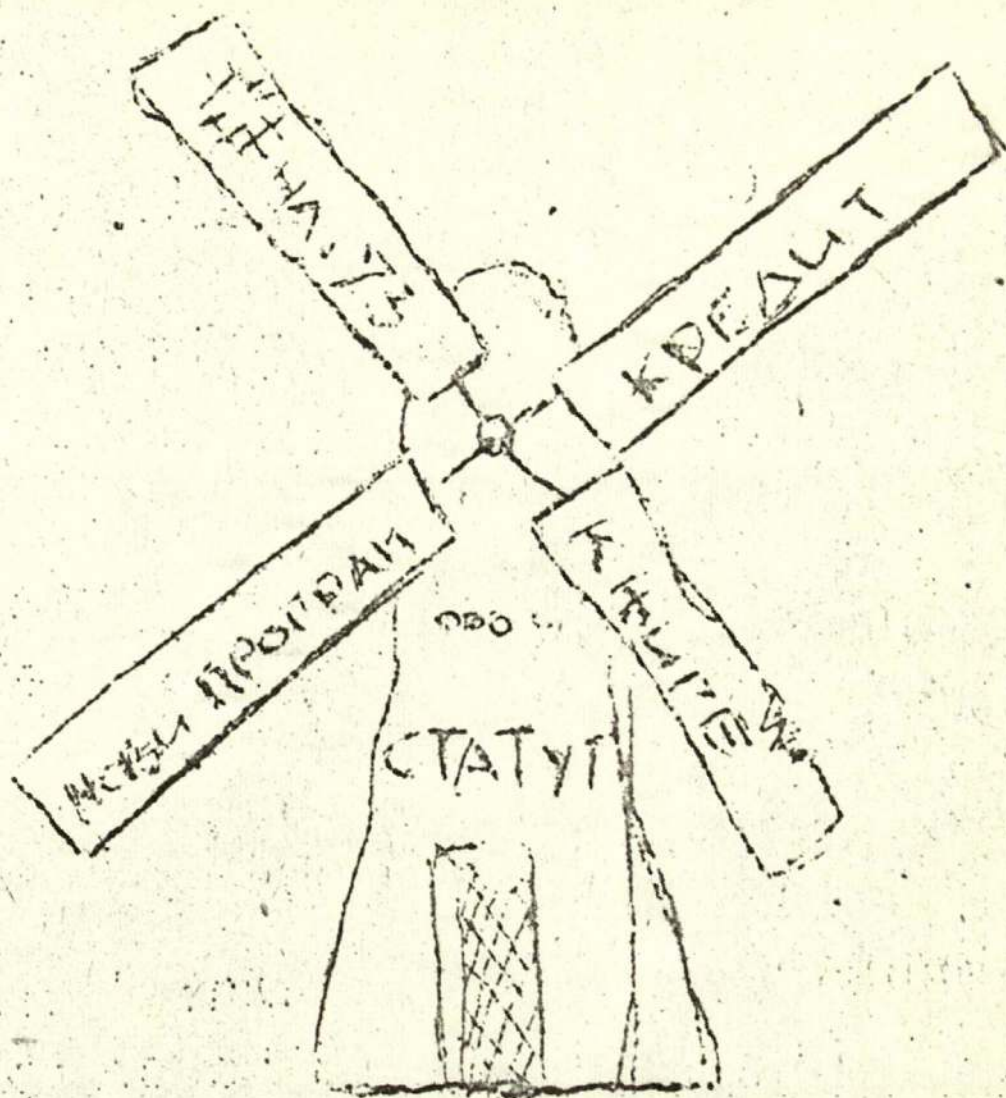
Пролазници су нас радознато посматрали. Руку на срце (не мора на своје) више њу него мене. И они су били срећни.

А ви? Да ли сте ви срећни?

Ако нисте, желим вам да budete.

БУКВАЛНО СХВАТИО

На зиду, прекопута нашег кафе-бара (који се после реновирања претворио у кафе-стајалиште), стоје импресивне карикатуре о еволуцији бруцошкиње на акцији. На последњој, бланко слици стоји: "...О С Т А Л О у Клубу акција-ша ...". Видевши обавештење један бруцош је одлетео у клуб. Да ли је тражио модел или ауторку?

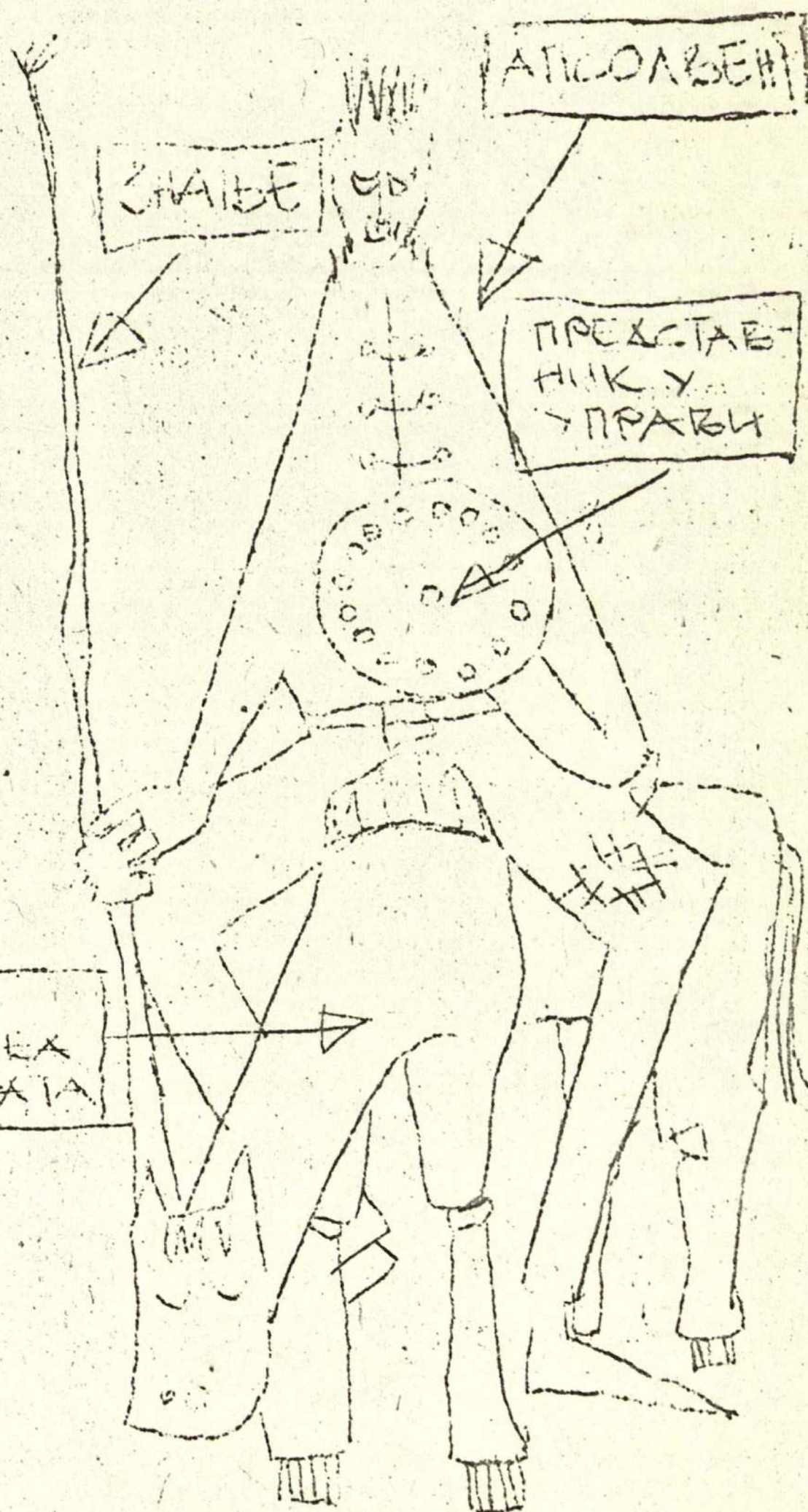

ПРИТЕТ

На нашем факултету постоји баксузан број клубова:

- Клуб перспективних научника (у 309)
- Ексклузивни клуб коцкара (у сали 312)
- АПС клуб (у 308)
- Клуб тезгароша (за јавност "КСТ")
- Клуб акцијаша (у гардероби)

Зашто не бисмо имали и шести, клуб професора који су дали мање од педесет петица у року. Само, да ли би могли обезбедити одговарајући собичак?

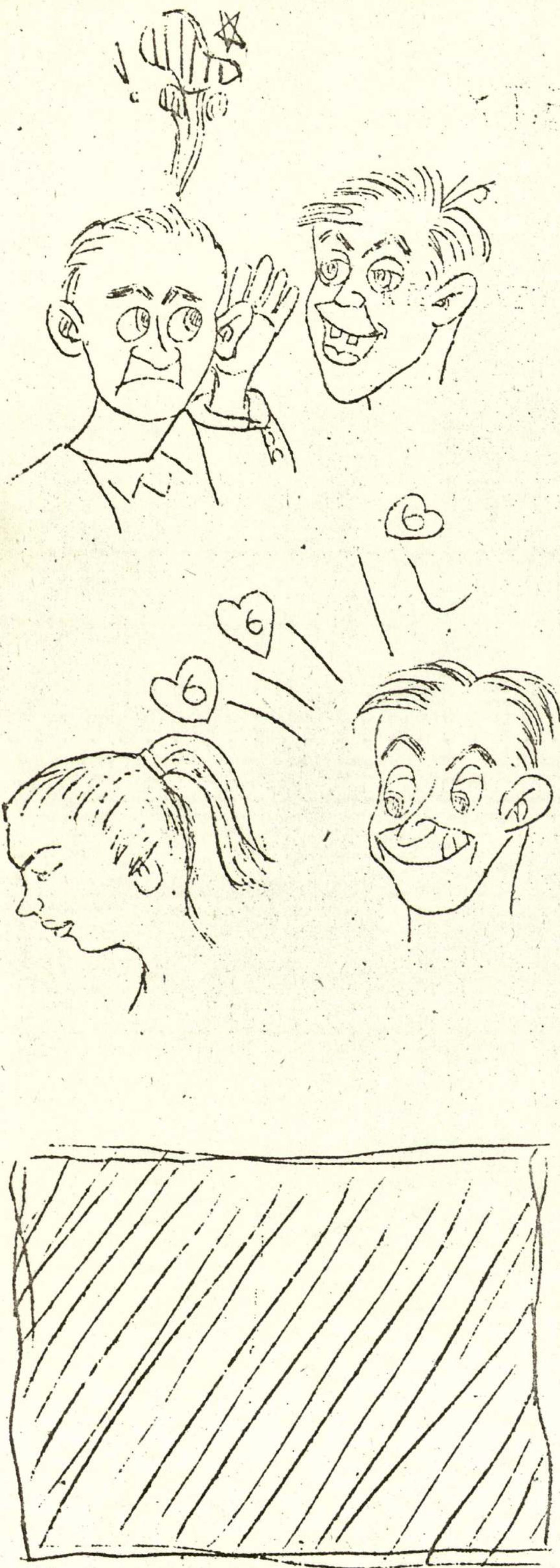

АСОЦИЈАЦИЈА

Штаб бригаде "Никола Тесла" је одлучио да ове године обезбеди "санитета" одговарајуће стручности. Један члан Штаба почео је да се занима са девојком са Ветерине.

"НЕКА БУДЕ

БОРБА НЕПРЕСТАНА"

По свему судећи, професори Насић и Куртовић су били најактивнији "обарачи" у јануару. Пошто су се пронеле непроверене вести о фузији Катедри за Електронику и Електроакустику, један злобник је изјавио: "Два лоша убише Милоша".

Треба бити задовољан, јер би било вруће да им се припоји још и Катедра за Електротехнику.

...

НАЈЉАЂА ВЕЗА ДО ШЕСТИЦЕ

Дошла пре неки дан на факултет девојка, збуњено гледајући по салама. Одмах се нашло бар десетак љубавних и предусретљивих "тумача" који се убише у финоћи и кавалерству. Била је то ћерка једног професора. Очигледно, љубав према науци је слепа.

...

ЗА ИНТИМНИ ТРЕНУТАК

Под грудима нешто ме стеже
Време све лепше, јуни све ближе.
Ни сан ме неће, уби ме брига
Куд ли ћу јадан, чека ме књига.

Ала је леп, овај свет!

ТГФЕ

НА ФАКУЛТЕТУ

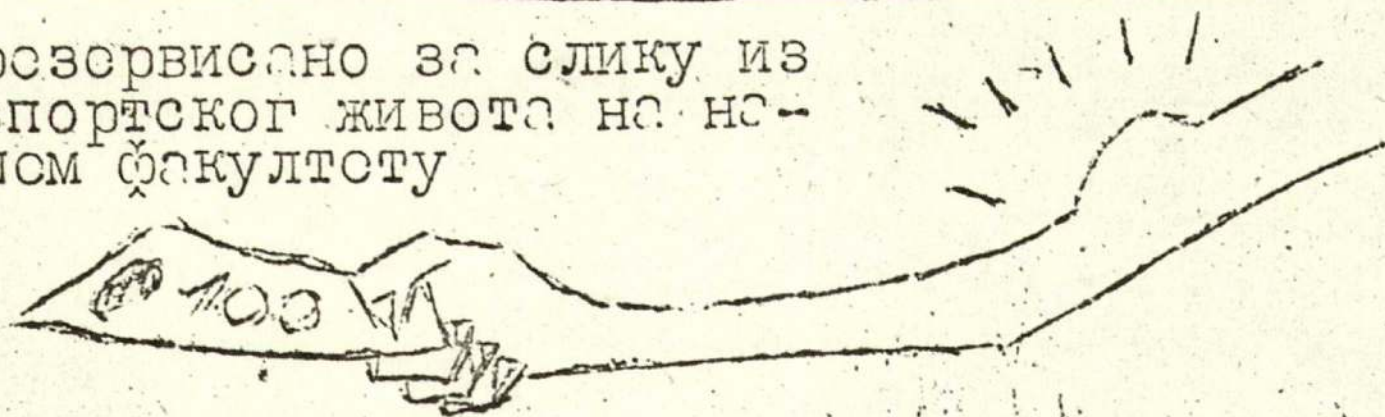
ПОЈАЧАТИ САРАДЊУ СА ОДЕБОРИМА САВЕЗА СТУДЕНАТА

истакнуто је у дискусији на Годишњој скупштини
Спортског друштва "Електричар"

Двадесет и шестог марта је уз учешће двадесетак чланова одржана Годишња скупштина Спортског друштва "Електричар". Овако мали број присутних и дискусија вођена на овом састанку показали су да је Друштво запало у озбиљну кризу али и да је могуће ангажовањем новоизабране Управе и досадашњих чланова, као и осталих снага на факултету, вратити му стари реноме, бројност и популарност међу студентима.

"Електричар" постоји већ петнаест година и до скоро је био, по пласману на такмичењима, једно од најјачих друштава на Универзитету. На Спортским играма студената Електротехнике (СИСТЕЈ), у оквиру "Електријада", скипе "Електричара" су увек било међу

резервисано за слику из
спортског живота на на-
шом факултету

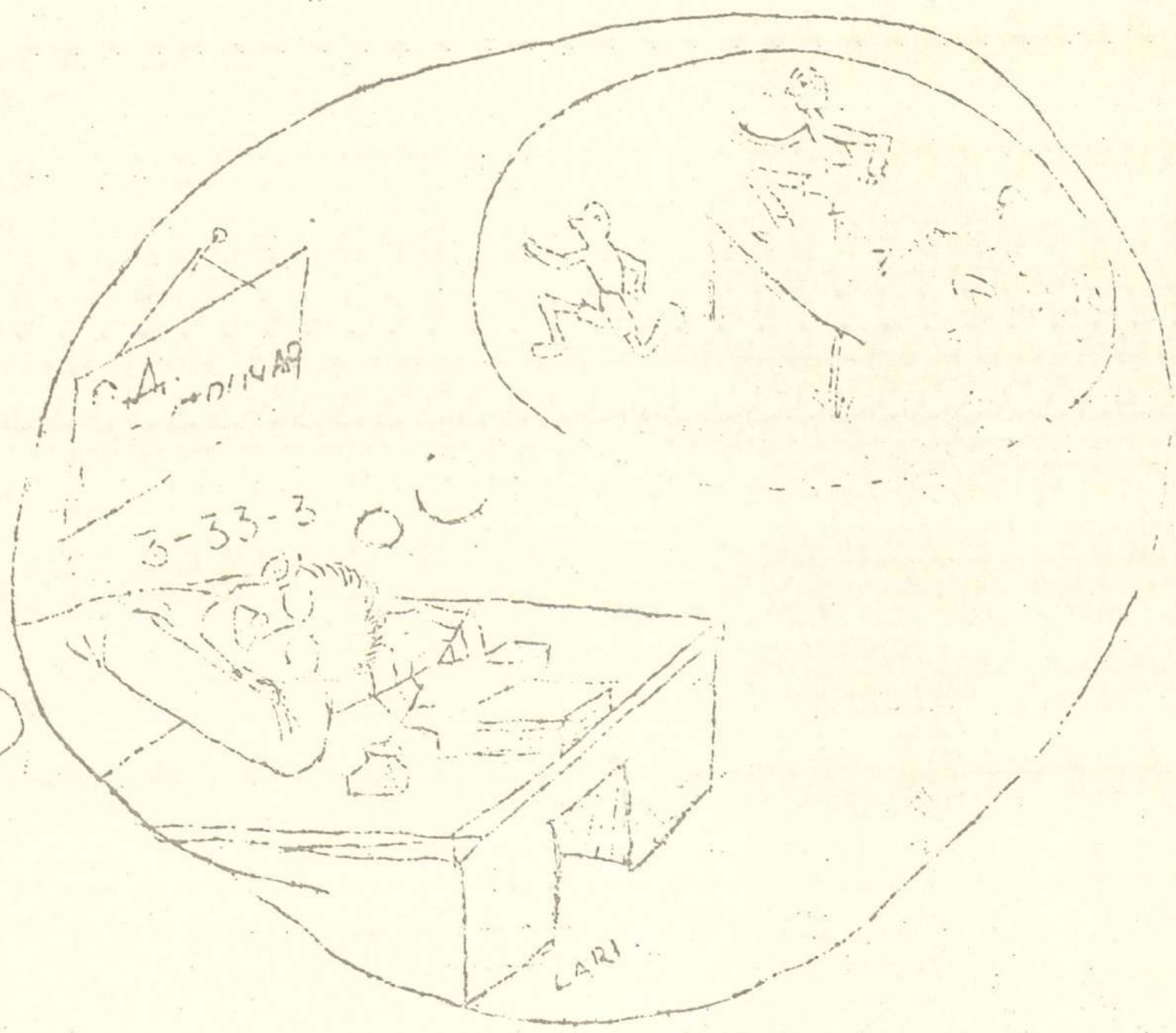
НАПОМЕНА: Једина спортска активност на
факултету је давање по сто динара при
упису за СД "Електричар"

најбољима и до данас су освојиле безброј драгоцених спортских трофеја. Друштво је окупљало преко четири стотине активних чланова – студената електротехнике и имало десет спортских скипа. Омогућујући овако великом броју студената да се бави спортом

и охватајући успехе на такмичењима као могућу али не и неопходну последицу окупљања свих који воле спорт. Друштво је одговорило свом основном задатку: пружити младим људима нужну физичку рекреацију.

Прошло и ово године са Друштво небутићем бори са великим тешкоћама: одласком једног броја старих чланова организационо је ослабљено, недостатак простора за смештај опreme омогућио је да се један њен део изгуби или упропасти, нематеријалну простору за окупљање чланова и састање Управе и руководства секција. Друштво је губило чланове и данас некако животаро још свога два секције. За потребе такмичења некако се саставља екипе али организованог тренирања и такмичења већег броја студената нема.

КАД
БРУЦОШ
ЗАМИШЉА
СПОРТСКОГ
РЕФЕРЕНТА...

Скупштина је омогућила, да се Спортско друштво "Електротехника" пре свега организационо среди. Изабрана је Управа, избори руководства појединих секција су у току. У Управу је изабран један члан Факултетског одбора СС који ће преко спортских референата по Удружењима омогућити најширем броју студената да се укључи у активности Друштва. Из дискусије је на скупштини пронашао основни задатак новоизабране Управе: да се упорније бори за побољшање потребних услова за постојање једног спортског друштва са великим бројем чланова и за већу ефикасност спорта уопште.

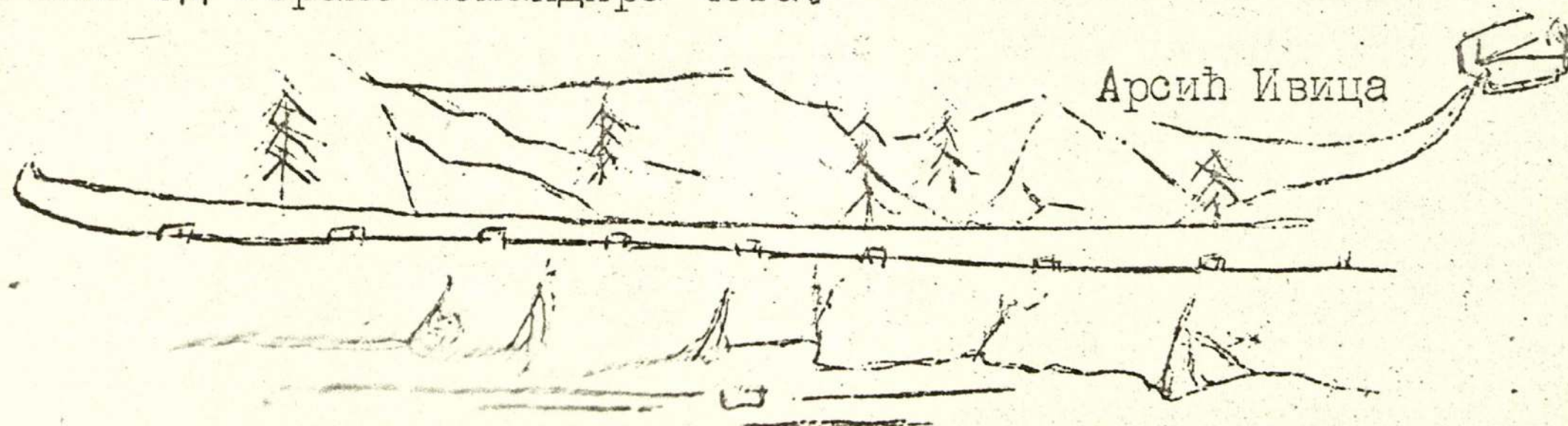
И овога лета бригада са нашег факултета придружиће се осталим студентским бригадама, овога пута на изградњи Јадранске магистрале. Радиће се на деоници Колашин-Бијело Поље, дугој четрдесет седам километара.

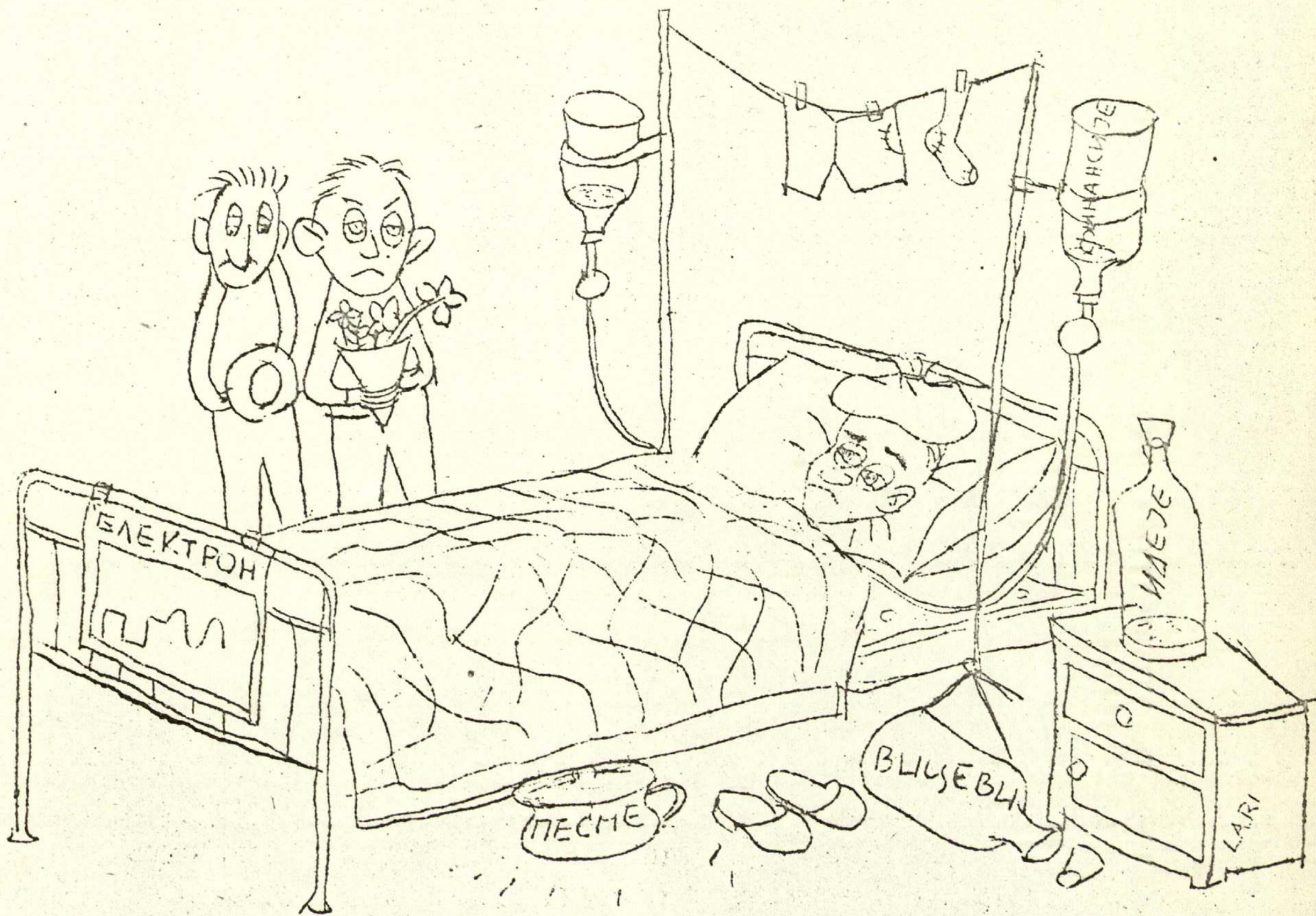
Бригада "Никола Тесла" се припрема...

У Клубу акцијаша, који је основан пре неколико недеља, свакога дана се упише по неки нови бригадир и данас се на листи пријављених налази двеста педесет седам уписаних. Највећи број будућих бригадира је са треће године: за сада их има око сто, друга година је на другом месту са седамдесет пријављених, затим прва година са шездесет и последња је четврта година са свега двадесетак уписаних бригадира.

Сигурно је да ће добар део пријављених одустати после јунског испитног рока, тако да је број уписаних за акцију још увек мали. Међу пријављеним бригадирима има око шездесет "рутинираних акцијаша". Они настављају свој стари посао, а нови бригадири им се придружују у раду и песми.

И на овогодишњој радној акцији биће организовани разни курсеви: ауто-мото курс, фото курс, кројачки и курс домаћинства. Овај последњи је прошле године био веома омиљен и посећиван, нарочито од стране командира чета.

Обавештавамо наше драге пријатеље да је наш лист "Електрон" напрасно преминуо од идејне анемије. Посмртни остаци биће умножени и сахрањени о сопственом трошку дана 6. априла текуће године (летњи семестар).

Записник са сахране водиће Нешовић Мијалко.

После сахране одржаће се дискусија.

Сахрана ће се обавити писмено и усмено.

Поткомисија за сахрану:

Бора Миловановић са својим посмама

Универзитетски одбор без дотација

Ненаписани чланак Срећковић Слободана

П.С.

На сахрану понети индексе и милиметарску хартију.

Бале му Спаса, дојиља му Риле....